

Z Ulice až do zlaté kapličky

„Občas se ve mně probudí konzervatoristický šprt,“ říká herec **Patrik Děrgel** (27), který už v roce 2013 získal Cenu Alfréda Radoka v kategorii Talent roku. O tom, jaké to je, hrát v Národním divadle i televizní soap opeře, jsme si povídali v nádherných prostorách více než stoleté Laichterovy vily z dílny architekta Jana Kotěry na pražských Vinohradech, kde dnes sídlí nakladatelství Paseka.

Text: Petr Jansa **Foto:** Marek Jarkovský
Styling: Jano Kimák **Make-up:** Soňa Šajdáková

V posledních měsících je o něm slyšet zejména díky roli rytíře des Grieux v opěvované hře *Manon Lescaut* v Národním divadle a zároveň roli detektiva Berana v seriálu *V.I.P. vraždy*. „Tyhle seriály svůj význam mají a na televizní obrazovku určitě patří. Moje máma při nich třeba ráda žehlí,“ říká mladý herec, kterému dnes nemáte šanci uniknout.

Když se s ním nesetkáte na prknech Švandova či Národního divadla ani na televizní obrazovce, můžete ho vidět i slyšet v Hudebním divadle Karlín v muzikálech *Adamsova rodina* či *Lucie, větší než malé množství lásky*, kam si ho osobně vybral Robert Kodým. Před pár dny pak zaútočil na hudební stanice coby hlavní postava nového videoklipu pop-rockové hudební skupiny UDG.

Patrik Děrgel však začíná úspěšně koketovat i s vlastní hudební kariérou, kterou buduje se skupinou Ema. Talentovaný rodák z Bohumína, jenž slibnou kariéru hokejového brankáře vyměnil za prkna, která znamenají svět, je prostě v kurzu.

V únoru jste měl premiéru coby rytíř des Grieux v Manon Lescaut. Jaké jsou reakce?

Po jednom z prvních představení jsme si dali na forbínu židle a s diváky diskutovali. Zůstalo jich tam asi sto padesát. Nezapomenu na reakci jedné starší paní. Řekla, že nám za tuhle inscenaci děkuje, protože díky ní má pocit, že vidí něco současného. Přirovnala to k návštěvě moderní galerie, kde se nechce koukat na to, jak se malovalo před padesáti lety, ale chce vidět dnešní obraz. Slyšet něco takového od někoho, neberte to špatně, v letech, bylo moc pěkný.

Takže samá pozitivita?

Z té změti dotazů si vzpomínám na otázku jedné divačky, která se pozastavovala nad tím, proč jsou na jevišti Národního divadla ty zahradní bílé plastové židle. No co na to říct? Nepochybně i ona na plastové židli někdy seděla. Plast je prostě nedílnou součástí dnešního života a osobně si myslím, že Národní divadlo nebude mít žádnou újmu, když se na jeho jeviště postaví plastová židle.

Ty plastové židle evidentně víří emoce. Jedna z recenzí říká: „Špinarova Manon v Národním sedí. A vůbec nevdá, že na plastové židli.“

Právě. I ta plastová židle je nástrojem k tomu, aby se z Národního divadla nestal skanzen. A já věřím, že se to podaří. Není pochyb o tom, že pod uměleckým vedením Dana Špinara se Národní divadlo mění. Samozřejmě, ty zlaté portály jsou krásné a já se na ně nemůžu vynadávat. Pravdou ale je, že tu budovu národ postavil proto, aby se v ní hrálo divadlo. A to divadlo živé, aktuálně pro lidi, kteří přijedou tramvají a ne v kočáře jako před sto lety. Doba se mění – stejně jako se mění diváci. Ti dnešní přijedou devítkou, vystoupí na stanici Národní divadlo a vstupenku si najdou ve svém iPhoneu. Nevidím důvod, proč zamrznout v minulosti jen proto, že se nacházíme v tom pozlaceném svatostánku.

Češi jsou v tomhle směru trochu konzervativní...

U nás přežívá obava šlápnout o krok vedle. Prostě všichni budeme raději vzpomí-

Herce Petřika Děrgela jsme fotili v interiérech Laichterova domu na pražských Vinohradech, postaveného v letech 1908-1909 podle návrhu Jana Kotěry. Stavbu domu, jenž je považován za mistrovské dílo architektonické moderny, si objednal významný nakladatel Jan Laichter pro účely vlastního bydlení i firemního provozu. Dnes zde sídlí nakladatelství Paseka, které v mnohém na Laichterovo impozantní vydavatelské dílo navazuje - například projektem Velkých dějin zemi Koruny české, největší dokončenou knižní řadou tohoto druhu u nás. www.paseka.cz

Oblek, Fendi, info o ceně v obchodě; košile Stones, 1990 Kč; kravata Dolce & Gabbana, 3170 Kč; brýle, Gucci, boty Hermès, taška Dior Homme, info o cenách v butikcích.

nat na to, jak to dříve bylo super, než bychom zariskovali a zkusili něco nového. Proměny divadelních scén jsou patrné všude ve světě. Třeba v Německu velká divadla určují směr kultury celého národa. Nebojí se experimentovat a malé scény se to pak snaží převzít.

Vy, Vladimír Polívka i další mladí herci, které si do Národního přivedl Dan Špinar mluvíte stejně.

Trochu si říkáte, jestli...

... jestli nemáme napsané ve smlouvě, co říkat? To rozhodně ne... *(usmívá se)* Třeba já bych nedokázal pracovat pod šéfem, kterému bych nevěřil nebo za ním nestál. A myslím si, že to tak máme všichni. Pak je jasné, že víc lidí říká to samé, protože jdou stejným směrem.

Co se změnilo na jevišti, víme.

Co v zákulisí?

Třeba chlebíčky v divadelním bufetu jsou stále původní. *(směje se)* Ale těžko soudit, já mohu jen porovnávat s tím, co jsem slyšel. O Národním se třeba tradovalo, že je tak velké, že se tam člověk s kolegy potká až na jevišti. A je to pravda. Tak jsem se rozhodl na tuhle věc vzrát, a když do divadla přijdu, všechny obejdu. Jdu od šatny k šatně, všechny pozdravím, jdu za holkama do maskérny, pak pozdravím chlapy. Snažím se, abychom věděli, že tam jsme spolu.

Jak se vám pracuje se služebně staršími kolegy?

Myslíte, jestli mi tam dávají čoud? Ty tlaky, o kterých se tradují legendy, jsem vůbec necítil. Naopak, hrozně mě baví poslouchat starší herce. Myslím, že právě oni jsou tou studnicí historie divadla, ne obrazy na stěnách a zlaté portály. Zážitky jsou v hercích samotných, pamatují si ty slavné bardy, hráli s nimi. Koho by nebavilo to poslouchat.

Jak byste porovnal pražskou a ostravskou divadelní scénu, kde jste hrál dříve?

V Ostravě jsou jen čtyři divadla, takže divák si najde to svému srdci nejbližší a tam chodí. Naopak v Praze je nespočet divadel, a pro pražské scéně je tak mnohem těžší najít si svého diváka, který si divadlo oblíbí natolik, že začne chodit hlavně tam. Když se něco takového povede, znamená to, že divadlo má „ksicht“,

Sako, 6990 Kč;
košile, 2490 Kč, oboje Stones.

kterým si k sobě diváka připoutá. A to je pak bomba. V tomhle ohledu hodně záleží na uměleckém šéfovi, který vyhraněním repertoáru hodně riskuje.

Máte nějaký příklad?

Zrovna jsem byl v angažmá ve Švandově divadle, když se tam měnil umělecký šéf. Dodo Gombár, který mě přijal, se rozhodl s ředitelem divadla Danem Hrbkem změnit poetiku divadla a dát mu novou tvář. Prostě chtěl, aby to divadlo mělo novou nálepku a lidi věděli, za čím do něho jdou. A taková zásadní změna s sebou nese nejen výměnu uměleckého souboru, ale i diváka. Divadlo totiž vždycky tvoří herci, ale i diváci. A Dodo první věc, kterou udělal, byla hra Merlin aneb Pustá zem. Nádherná hra s nádherným textem. Jediná její nevýhoda je v tom, že trvá šest hodin. Prostě si představte, že člověk za-

čne hrát v pět a skončí někdy v jedenáct. To je hustý, ne? Tak se stalo, že na veřejné generálce zůstalo ze 350 lidí do konce asi 19. To pak člověk vyšel na jeviště a říkal si: Sakra, lidi, kde jste? *(směje se)*

Obávám se, že bych také odpadl.

Ve finále jsme to hráli jako dvě představení. Takhle po kupě jsme to dali asi jen šestkrát. Krásný ale bylo, že jsme si za tím stáli a věděli jsme, že to má smysl. Dneska, tři roky nato, už v tom hledišti něco podobného diváka nepřekvapí. Divadlo je ladění toho, co chce vidět divák, a toho, co chceme dělat my.

Pořád musím přemýšlet nad těmi šesti hodinami. Jak jste to zvládli?

Bylo nás na jevišti hodně, ale přiznám se, že i tak to bylo náročné. Hlavně oprávočka trvala celý den, takže někdy se to vlastně ani oprášit nestihlo...

Vzpomenete si ještě na svou první divadelní roli?

Na to se asi nedá zapomenout. Bylo to v Těšínském divadle, kde jsem hrál ve Veselých paničkách Windsorských, které tehdy režíroval pan Josek. Měl jsem tam takovou malou roli vypravěče Williama. Premiéra dopadla skvěle, slavilo se až do rána, a když jsem druhý den přišel na první reprízu, viděl jsem, že nadšení kolegů bylo pryč. Já byl tehdy mladý a nadšený, tak jsem všem říkal: Co blbnete? To že jsme se včera ožrali, přece neznámá, že si teď alibisticky budeme říkat, že ta repríza bude stát za nic? Pojďme do toho naplno! Sice jsem tehdy neviděl žádnou kladnou odezvu, protože s tím, že první repríza bude slabá, se v divadelním světě všeobecně počítá, ale nedal jsem se. Tu hru jsem otvíral, takže jsem se do toho vážně opřel. Vyšel jsem s puškou před oponu, osvětlil mě bodák – a já najednou ztratil pevnou půdu pod nohama a spadl přímo do hlediště, kde jsem pažbou z pušky sejmul nějakou babičku v první řadě, a ještě jsem si při tom zlomil palec. Najednou to mé nadšení bylo pryč. *(směje se)* Pak po deseti letech na tom bylo krásné, že jsem se s panem Joskem potkal ve Švandáku, kde jsme dělali na Hamletovi, a on si mě z Těšína pamatoval. Tím se to tak hezky uzavřelo.

To zranění už při druhém představení byla trochu směla...

Zleva: oblek, košile, kravata, vše Dior Homme, info o ceně v obchodě. Oblek, Hermès, info o ceně v obchodě; košile, COS, 1900 Kč; kravata Dior Homme, info o ceně v obchodě. Sako, košile, triko, kalhoty, boty, vše Prada, info o ceně v obchodě.

Hlavně v kontextu toho, jak to v Těšíně funguje. Tam člověk dva měsíce před premiérou zkouší, pak se hra hraje tak patnáctkrát za měsíc, objednou se štace, hraje se ve Frýdku, ve Vratimově – a konec. Derniéra. Není to jako v Praze, že se hra hraje několik let. Tak se prostě stalo, že jsem jednou stál připravený za oponou, ani už nevím, jestli v Havířově, nebo kde, a paní inspicientka mi říká: „Tak si to užij, je to naposled.“ Tehdy jsem si říkal: Cože? A s touhle informací jsem šel na jeviště, že hraju naposledy svou první roli v životě. Hodně mě to dojalo.

Máte herecké geny v rodině?

Vůbec ne. Děda hrál závodně volejbal, tatínek pracuje v továrně na zušlechťování drátů a je asi jeden z tisíce lidí na světě, kterého ta práce opravdu baví. Vždy když se za ním stavím v práci, ukazuje mi s nadšením novou mašinu a vypráví, co která umí, ačkoliv já tomu vůbec nerozumím. Ale je super vidět, že když se člověk potká s tím, co chce dělat, jeho život to naplňuje. No a maminka je logopedka.

Tak přeci něco! Divadlo by se s vadou řeči asi dělalo těžko...

Já myslím, že v tomto případě platí, že kovářova kobyla chodí bosa. *(směje se)*

A já si myslel, že váš největší problém ve škole byla dyslexie.

Budete se divit, ale největší problémy mi dělal pohyb. Vzhledem k tomu, že jsem chodil na hokejovou základní školu a hrál profesionálně hokej, jsem byl docela namakaný. Prostě takovej hromotluk, který přišel do prváku a oni po něm chtěli tanec a jevištní pohyb. A já jim tam po tom jevišti de facto bruslil. Pamatuju si, že když jsem viděl výsledky přijímaček z jednotlivých oborů, ten pohyb jsem měl na nejnižší úrovni. Mít o bod méně, už by mě nevzali.

No vida! A nakonec hrajete i v několika muzikálech, kde je nutný pohyb, a ještě zpív!

Zpěv mi nedělal problém, i když je pravda, že v něm mám rezervy a chtěl bych zpívat daleko lépe. Proto taky chodím na

zpěv. Teď mě naplňuje má kapela, které věnuji téměř všechnen volný čas. Ostatně o tom, jak se nám daří, se můžete přesvědčit 7. května, kdy nás s Emou čeká koncert v pražské La Fabrice. Splníme si tím sen, vystupovat v takovém obrovském prostoru, s profesionálním zvukařem. Prostě obrovský koncert pro celých třidvacet lidí, kteří dorazí. *(směje se)*

Jak vás napadlo jméno Ema?

Halda Ema je takovej kopec asi kilometr od centra Ostravy. Vznikla vlastně tak, že se na to místo navozil bordel z huti. V Ostravě je takových kopců spousta, ale Ema je největší, a navíc jednoho dne vzplála a už spoustu let hoří a stoupají z ní výpary. Zajímavé je, že na ní nikdy není sníh a rostou na ní rostliny, které nenajdete nikde jinde. Navíc je z ní úžasný výhled na Ostravu, takže ten název je takovou poetickou vzpomínkou na rodnou hroudu.

Jak vlastně vypadalo vaše dětství?

Já se narodil v Bohumíně, odkud jsme se s rodiči přestěhovali do dědova domu

Kabát Louis Vuitton, info o ceně v obchodě; košile Stones, 1990 Kč;
kravata Dolce & Gabbana, 3170 Kč.

ve Skřečoni. To mi bylo asi šest. Tím, že jsem se tam nenarodil, nebylo to takové to klasické dětství, že bych vylezl z baráku a šel s klukama ven. Navíc jsem chodil na hokejovou základní školu v Orlové, takže ani kamarády ze školy jsem odpoledne moc nevídal. Vlastně mi to ale zas tak nevadilo, pracoval jsem s tátou a dědou na zahradě, na domě a to mě bavilo.

Odpočinku si asi moc neužijete.

V poslední době je vás všude plno!

Aktuálně hraju Hamleta ve Švandáku, v Národním Manon Lescaut a v dubnu jsme začali zkoušet Shakespearův Sen čarovné noci. Premiéra je naplánovaná na půlku června a podle mého to bude úlet. *(směje se)* Na další sezonu pak v Národním chystáme Pýchu a předsudek, na to se taky moc těším.

Měl jsem na mysli spíš film a televizi.

Jaká byla vaše první filmová role?

Poprvé jsem stál před kamerou v pohádce Škola princů, to bylo ještě na DAMU. Pohádkami si ale asi prošel každý herec.

Kdybych tenhle žánr vynechal, největší věc, kterou jsem dělal, byl celovečerní film Don't Stop, kde jsem hrál hlavní roli Mikiho, osmnáctiletého kluka, který v roce 1983 v komunistickém Československu podlehně kouzlu punku. Tehdy jsem si uvědomil, že filmové a divadelní herectví jsou úplně jiné disciplíny. Na divadle když člověk něco zkazí, má ještě dva měsíce zkoušení, aby se to na premiéře nestalo. Ve filmu to člověk musí zvládnout na jedničku maximálně během čtyř klapek.

Máte při hraní ve filmu možnost projevit vlastní invenci?

Třeba ve filmu Hořící keř jsem hrál koncipienta právníčky Burešové, která hájila paní Palachovou. Byl to velký příběh a krásné natáčení. Hodně toho bylo ve scénáři, hodně nám toho řekla režisérka Agnieszka Holland. Já hrál fiktivní postavu, takže oproti ostatním hercům jsem tu možnost projevit sám sebe měl. Scénář sice měl určité mantinely, ale byla tam možnost si tu postavu tak ně-

jak přizpůsobit. Probudil se ve mně starý konzervatoristický šprt, kterým jsem býval, a vymyslel jsem si, že jsem do své šéfově, hrála ji Táňa Pauhofová, zamílovaný. V tom filmu to možná ani nemuselo být patrné, ale mně osobně to při hraní hodně pomohlo.

Zahrál jste si i v nekonečném seriálu Ulice. Tam je to asi ještě větší jízda, že?

V Ulici jsem hrál dva roky a musím říci, že na ten způsob natáčení, kde se dělají obrovské skoky v dějových linkách, jsem si nikdy nezvykl. Představte si, že třeba v jeden natáčecí den točíte díl číslo 3521 a 3550. Tyhle nekonečné seriály jsou obrovská výrobní mašinerie. To si neumíte představit. Ale svůj význam mají a na televizní obrazovku určitě patří. Moje máma při nich třeba ráda žehlí.

V seriálu už nejste.

Nechali vás umřít?

Kdepak, odjel jsem na studia. Co kdyby... *(směje se)*